

Mk 9,14-29 Salvátor 4.6.23

Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybilít. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr promluvil a řekl Ježíšovi:

„Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co by řekl; tak byli zděšení. Tu přišel oblak, zastínil je a z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchajte.“ Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného než Ježíše samotného. ...

Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli. A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl; přibíhali k němu a zdravili ho. 16 Ježíš se jich otázal: „Oč se s nimi přete?“ Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to.“ Odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet? Přiveďte ho ke mně!“ I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křečí; padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství. A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám.“ Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří.“ Chlapcův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře.“ Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal. Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ Řekl jim: „Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou.“

Bůh hotov jest nás spasiti, nám vždycky dobře činiti..., tohle se sice, milí přátelé, dobře zpívá, ale daleko hůř se tomu věří. Na vánoce a velikonoce toho Spasitele slavíme se spontánní radostí, na svatodušní svátky, co byly před týdnem, si ho ještě připomeneme, ale mezitím se čím dál víc v životě roztahují starosti, neřešené problémy, zápasy, v nichž prohráváme, situace, kdy zůstáváme prostě s prázdnými rukama... Dnešní neděle, tradičně zvaná Trojiční, přitom uzavírá onu slavnostní část církevního roku, během níž si ty hlavní události z příběhu Spasitele se vši parádou připomínáme... Ale co s tou výpravností příběhů o spáse a Spasiteli dál?

Takovýhle předěl – mezi nadpozemskou výpravností a tvrdou realitou – zachycuje i příběh, který jsme dnes nadvakrát poslouchali: Nahoře na hoře, tam se učedníci ocitají v úplné euforii, ne-li rovnou extázi víry. Spatřují Ježíše jako Syna Otce nebeského v rouchu nadpozemsky bílém. Jakoby už dopředu zahlédali jeho proměnu v Pána Pánů a Krále Králů.

Spasitel – Salvátor v plné parádě, jak to leckomu dokáže připomenut i tento kostel. Tady se to zpívá *Bůh hotov jest nás spasiti...* tady se tomu tak nějak líp věří, tady se může

i říkat, že pravda a láska zvítězí nad lží a nenávisť... – a nezní to moc provokativně. Ale platí to zrovna tak tam venku?

Marek vypráví svůj příběh proto, abychom si právě v nížinách svých životů, uprostřed nesvátečných protivností a občas i běsnění všedních dní uvědomili, že i tady, a právě tady se dá žít z toho všeho, co je nám v těch slavnostních momentech tak jasné. A tak, jen co Ježíš ukončí svůj výlet do svátečně nadpozemských sfér, postaví ho evangelista zase tváří v tvář drsné realitě: Natrefí na své učedníky, kteří se marně snažili vypořádat s posedlostí chlapce. Nedokážou ho vysvobodit z pout zla, které ho sužuje. Tohle patří ke zkušenosti církve, sboru, společenství nás, učedníků – uprostřed nesvátečných dní: Když se potkáme se silami, které zotročují a znetvořují lidské životy, zůstáváme na ně krátkí. Tváří v tvář běsům naší doby, našich životů zjišťujeme, máme prázdné ruce, nemáme co říct, čím povzbudit neřkuli vyléčit. Jako bychom zůstávali němí. Náš Pán nám neodkázal žádný kouzelný proutek, magickou formulku, náboženský figl, kterým bychom takový problém rozlouskli.

A pak zbydou hádky, a nakonec rezignace: Možná, že někde se Krista hodí slavit, ale rozhodně s ním nic nenadělám tváří v tvář běsům všedních dnů.

Ježíš to tak (kupodivu?) nevidí: *Pokolení nevěřící!*, říká na adresu svých učedníků. Není to pouhý povzdech, spíš ostrá a hlasitá kritika. I tohle je církev, slyšíme: možná strážkyně dogmatických pravd či tradičních hodnot, ale přitom pokolení bez víry. To neznamená, že by ti učedníci nebyli nábožensky založeni. Byli, a jak, vždyť Petr s velkým zaujetím vzdychal, že chce na hoře proměnění zůstat už napořád... Ale náboženské zaujetí, duchovní zážitky, to ještě není víra, k níž zve Ježíš – víra, kterou vzbuzuje, orientuje a staví na pevný základ. Ale právě pro pokolení bez víry koná teď Ježíš zvláštní kázání. Tady, na zemi, uprostřed nesváteční reality, tam kde zůstáváme němí a hážem flintu do žita. Kde nedokážem slyšet, ani vyslovit, oč v jeho příběhu jde.

Slyšet – a vyslovit se ovšem nemohl především ten ubohý **chlapec**. Duch, který si ho odmalíčka osedlal byl – duch NĚMOTY. To nepřeslechněme. Nejde v první řadě o to, že jeho nemoc připomíná záchvaty epilepsie. Nejdřív ze všeho jde o to, že byl uzavřen do bariéry, skrz kterou nebyla možná komunikace. Tak jako když někoho totálně zmanipuluje propaganda, fanatismus, předsudky, všelijaké konspiračky nebo moje zduřelé JÁ. Neslyšel nic mimo toho, co do něj rval jeho běs. Jako NE-slyšící neodposlouchal a nedokázal vyslovit slova, jimiž by se podělil o svou svázanost, o svou beznaděj, o svou bezvýchodnost. A už vůbec neměl šanci zaslechnout byt' jen jediné slovo o Bohu, který vysvobozuje z pout svázaností, běsů a beznadějí. O tom, že existuje nějaké k svobodě putování – a Bůh, který se prolamuje zábranami a bariérami. Naštěstí má však otce. Otce, který hledá, kdo ho z jeho pout vysvobodí. Teď ten **pozemský otec přišel se svým synem** k Ježíši, jehož jako **Syna** nahoře na hoře **oslavil Otec** nebeský. Může odlesk jeho slávy a moci padnout i doprostřed temnoty tohoto pozemského neštěstí? *"Můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám."*

Můžeš-li – slituj se. Vypadá to, že víra toho pozemského

otce je dost skeptická. Ale v kolika proslulých náboženských firmách už se tenhle nešťastný otec nesjipš zklamal? Nemějme mu za zlou jeho výhradu. Vždyť on zatím z lidu víry narazil na ty, kterým Ježíš před chvílí vyčinil do pokolení nevěřícího. Kde se měl inspirovat k víře, která si dopředu zpívá "srdce mé to ví, už s tím počítá?", když se společenství učedníků, církev, ukázalo jako pokolení bez víry? *"Můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám."*

Jaképak "můžeš-li", odpovídá Ježíš. *Všechno je možné tomu, kdo věří!* Ta odpověď překvapuje – kam se poděl ten laskavý Ježíš, co má pro každého pochopení, co rozdává pomoc na potkání? Co to teď klade za divné požadavky? Nechce z nás náhodou udělat nějaké fanatiky, kteří poslechnou na slovo a hned v zárodku umlčí každou pochybnost? Nevyžaduje jakousi "super-víru"? Víru sektářů, kterým vymyli hlavu, víru teroristů, kteří ze sebe bez váhání učiní lidské nálože? Víru fanatiků, kteří si jdou za svým, klidně i přes mrtvolu, a proto je jim všechno možné? Tyhle otázky jsou namístě. Ale i na ně dává odpověď výkřik, vyznání a prosba, která od otce spoutaného syna zazní vzápětí: *Věřím, POMOZ mé nevěře!* **Věřím**, tedy otvírám se ti. Důvěřuju, avšak nepředpisuju, jak má tvá pomoc vypadat. Klíčí ve mně očekávání. Ožívám nadějí, že tam kde člověk stojí s prázdnýma rukama, může blízkost tvého spasení vykonat divy. Věřím, a tak **pomoc mé nevěře**. Probouřej se skrze horu mých špatných zkušeností. Dej vanout svému duchu, Duchu naděje, nových počátků, nového stvoření. Odstraň mou závislost na přílišné skepsi. Postav mou víru na pevný základ své věrnosti. Dej mé klíčící důvěře a nestálé naději vydržet a vytrvat. Pomoz mé nevěře.

Kde se tahle víra bere? Jaká je její osnova? Sleduje směr Ježíšovy cesty: Ten směr z výšin Ježíšovy slávy doprostřed dní nepsvátečních. Do nížin lidských bolestí a proher. Do nejnižších pater lidských bolestí a spoutaností. Sem vidí přicházet Ježíšův příběh, sem vidí přicházet předivnou moc Božího království. **Netváří se jako "supervíra"**: Nehází zbožné pózy, ale vyznává svou nestálost. Neskrývá, že naše víra je vždycky taky o naší NE-víře. A i tu nevíru předkládá. S důvěrou, že Ježíš na ni stačí. A takto se **odváží i modlitby**. Neboť modlitba pro ni přestala být nástrojem, kterým páčíme z Boha splnění svých zájmů, a stává se projevem důvěry, odevzdání a nového očekávání.

Pokolení bez víry! zlobil se Ježíš. *Dokdy to budu muset snášet?!* **Jak dlouho to snášel?** Podle evangelisty – až do velikonoc. Tehdy sestoupil až do těch nejnižších pater lidských bolestí, které umí způsobit nikoli síly démonské, ale jistí představitelé lidského pokolení: zástupci zvlčilé moci a samolibě flandácké církve. Zápasil s vlastní nevírou a k Otci volal své "Věřím, pomoz mé nedověře". Ne jak já chci, ale jak ty chceš. Takhle byl s námi, uprostřed nejhorší reality. A právě na znamení, že zápas tohoto Syna, ten zápas až k smrti kříže, je i jeho zápasem, mu Otec dal povstat. Vyvedl ho z hrobu a pozvedl ho do své slávy. Tak se završil příběh, který inspiruje víru – tu víru, která volá: *Věřím, pomoz mé nevěře*. AMEN

Mk 9,14-29 Salvátor 4.6.23

Píseň 393,1

In: Utíkám se k tobě, Hospodine, kéž nikdy nejsem zahanben! Pro svou spravedlnost mě vysvobod', pomoz mi vyváznout, skloň ke mně své ucho, buď mou spásou. Ty jsi přece má naděje, Panovníku Hospodine, v tebe už od mládí doufám. Amen (Ž 71,1n.5)

Píseň 71,1-4 (EZ-S)

Modlitba

Smíme k tobě přicházet, Pane, vždy s novým očekáváním. Od tebe zní evangelium o Kristově vítězství nad každým násilnictvím a otroctvím. Ty tomuto osvobodivému slovu dáváš zaznívat i doprostřed naší únavy, otupělosti, svázanosti. Ve světle této zvěsti smíme vidět svou přítomnost i budoucnost. Za to ti patří díkuvzdání, důvěra i písnička radostné víry. Ty však víš, jak rychle z nás vyprchá radost víry. Důvěru v Kristovo vítězství snadno přebijí starosti, pochybnosti, nárazy reality. Dej tedy rozpoznat, že nám tvůj Syn není kdesi vzdálen. Že záchrana jím darovaná stačí na to, s čím se bezradně utkáváme a před čím utíkáme. A svým Duchem otevři naše uši i srdce pro obživující příběh evangelia. Amen.

1. čtení Mk 9,2-8

Píseň 260 Samému Bohu

kázání

Píseň 667 (Zůstaň s námi)

Vyznání vín

Svatý Bože, Otče Ježíše Krista, předkládáme ti dnes především svou nevíru. Všechny své realistické odhady, že tvoje Království v našem světě stejně nemá šanci. Víš, jak na tebe uprostřed svých dní snadno zapomeneme. Jak málo stačí, aby zvěst naděje překryl nevděk, vypočítavost a zahořklost. – Vzkříšený Pane, Synu Otce nebeského, vyznáváme, že jsme učedníci, kteří si mnohdy nevědí rady s bolestmi a nouzí lidí kolem sebe. Chybí nám důvěra, že tvůj příběh může a chce žít a pracovat i v našich životech, a nést ovoce i skrze naši víru a následování. – Přesto k tobě přicházíme s důvěrou, že svým Duchem obnovuješ víru i naději. Přijímáš nás – a znovu vyzbrojuješ silou své pravdy. Tvůj příběh ujišťuje o tvé blízkosti a znova staví na nohy, a tak nás znovu zmocňuješ k pravému učednictví. S touto důvěrou prosíme *Pane smiluj se nad námi!*

Kyrie eleison 3x společně

Večeře Páně

Ohlášení

Přímluvy

Poslání Ř 10,6b-11

Požehnání

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí DS. Amen

Píseň 302 (Mocný Bože, při Kristovu)